

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Ar tu taip pat esi labai religingas? 1 dalis

John Fenn, 2010 m. rugpjūčio mėn. 21 d., www.supernaturalhousechurch.org

Labai religingi

Stovėdamas ant Marso kalvos Atėnuose ir žvelgdamas žemyn į žėrintį Panteoną, su daugybe altorių ir šventyklų įvairiems graikų dievams, Paulius pasakė: „Atėnų vyrai, matau, kad jūs visais atžvilgiais esate labai religingi“ (Apd 17:22).

Paulius pastebėjo, kad atėniečiai stengiasi „uždengti visas savo bazes“, – kalbant amerikietiško beisbolo terminais, kas reiškia, kad jie stengėsi pagerbti visus savo dievus, neaplenkdami nei vieno, todėl pastatė altorių ir „nežinomam dievui“ (Apd 17:23).

Pirma: Klaidinga religija grindžiama baime, stengiantis patenkinti visus reikalavimus.

Krikščioniška religija, pagrįsta formulėmis, veikia panašiai kaip tie altoriai Atėnuose – stengiamasi padaryti viską, ko tik norėtų Dievas – ar tai melstis Viešpaties malda kiekvieną rytą, ar tai cituoti pozityvius išpažinimus, Jabezo malda, surišti tą ar kitą dvasią, apsilikti nematomais dvasiniais Dievo ginklais – visa tai skirta tam, kad MES padarytume viską, kas įmanoma, kad tik patenkintume tariamus Dievo reikalavimus ir paruoštume Jam kelią, kad Jis galėtų padaryti tai, ką Jis turi padaryti mūsų gyvenime ir tai, ką MES norime, kad Jis padarytų.

Antra: Klaidinga religija – tai AŠ sutelkęs savo dėmesį į Dievo vardą.

Malonė ar darbai?

Kainas ir Abelis aukojo aukas Viešpačiui, tačiau Kainas nepakluso malonei, kurios dėka už nuodėmę turėjo aukoti gyvulio kraują. Jis nusprendė duoti Dievui savo paties kraują ir prakaito auką – savo sunkiu darbu išaugintas daržoves.

Trečia: Klaidinga religija klausia, ką man reikėtų padaryti, kad ir kas tai būtų, kad tai įvyktų...

Visos pasaulio religijos, išskyrus krikščionybę, artėja prie Dievo tuo pačiu Kaino metodu. Krikščionims taip pat nuolatos kyla pagunda palikti malonę ir aukoti savo pastangų vaisius panašiai, kaip ir Apaštalų darbų knygos 15 skyriuje aprašytoje situacijoje, kai iškilo klausimas: ar įtikėję pagonyms taip pat turi būti apipjaustomi ir laikytis Mozės Įstatymo.

Kad ir kas tai būtų: smilkalų deginimas mirusiems giminaičiams, maudymasis Gango upėje, nusilenkimas į Mekos pusę, vaikščiojimas po du nuo durų prie durų, žvakės deginimas ir, gal būt, ištikimas pozityvių išpažinimų kartojimas, kažko ypatingo darymas, pavyzdžiui, bažnyčios susirinkimų lankymas trečiadienio vakarais tam, kad parodytum Dievui, koks esi nuoširdus – visa tai pagrįsta atėjimu pas Dievą savo paties būdu, žmogaus pastangomis, lygiai taip pat, kaip tai darė Kainas.

Pradžios knygos 3 skyriaus 21 eilutėje parašyta, kad Viešpats pats padarė Adomui ir Ievai apsiaustus iš odos, ir pats paruošė pirmą auką už nuodėmę, lygiai taip pat, kaip ir paskutiniąją – pradžia ir pabaiga kalba apie malonę.

Kainas puikiai žinojo, kad nuodėmė padengta malone, tačiau jis vis tiek nusprendė ateiti pas Dievą savo būdu.

Ketvirta: klaidinga religija yra griežta

Kainas supyko ne tik ant Dievo, kad Jis neatsakė į jo malda, jis užsirūstino ir ant savo brolio, todėl jį nužudė.

Penkta: Klaidinga religija pyksta ant žmogaus ir Dievo, nužudo tarpusavio santykius.

Malonė visiškai priklauso nuo jos davėjo – priėmėjas nieko kito nedaro – tik priima. Tačiau kiek daug krikščionių keliais šliaužioja aukštyn į kalvas arba gatvėmis į šventyklas, maldauja ir klykia prie scenos pakyls, kad Dievas ateitų, apvalytų ir naudotų juos, ir tai vyksta kai kuriuose Dvasios kupinų krikščionių susirinkimuose bei taip vadinamuose „išsiliejimuose“.

Pavyzdžiai

Fariziejai sukūrė tokį įstatymą, kuris teigė, kad jeigu žmogus turi atnešti į šventyklą maisto auką (dešimtinę arba auką), o jo tėvai yra alkani, geras žydas turi nepaisyti savo tėvo ir motinos poreikių, bet aukoti savo dešimtinę arba auką. Jėzus aiškino tai Evangelijos pagal Morų 7 skyriaus 6-13 eilutėse, sakydamas, kad jie iškėlė žmonių sukurtas tradicijas aukščiau Dievo Žodžio, darydami Dievo Žodį negaliojančiu, kadangi Dievas pasakė, kad visų pirma žmogus turi pasirūpinti savo šeima.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Šešta: Klaidinga religija iškelia taisykles virš žmonių, taisyklės jai svarbiau už meilę.

Mk 6:1-6 Jėzus uždavė valdytojams paprastą klausimą: ar teisinga yra daryti gera sabato dieną, ar jie turi daryti tai, kas bloga? Ar tinka per sabatą gelbėti gyvybę ar ją žudyti? Atrodytų, kad atsakyti labai lengva, bet vyresnieji tylėjo. Pasakyta, kad Jėzus pažvelgė į juos supykęs, nes nuliūdo dėl jų širdžių kietumo, ir nepaisydamas jų įstatymo Jis išgydė žmogų su padžiuvusia ranka.

Septinta: Klaidinga religija užkietina žmonių širdis. Žodis „užkietinti“ tomis dienomis buvo vartojamas apibūdinti procesui, kai yra dedamas tinkas arba baltinantis sluoksnis, leidžiama jam išdžiūti ir sukietėti, po to klojamas dar vienas sluoksnis ir dar vienas, naudojant tą pačią technologiją.

Aštunta: Klaidinga religija atsisako vadovautis sveiku protu ir kalbėti apie tikrąsias problemas šaknis.

Devinta: Klaidinga religija vers jus galvoti, kad jūs esate tikroji problema, pasitelkdama į pagalbą veidmainystę/ klaidžiamokslį arba savo suklydimą.

Dešimta: Klaidinga religija verčia žmogų užsispirti ir sąmoningai kloti sluoksnį po sluoksnio cementą ant savo kietos širdies.

Vienuolikta: Klaidinga religija liūdina Viešpaties širdį ir piktina Jį.

Mk 8:11-21 Jėzus vėl nuliūdo dėl fariziejų, kurie prašė duoti ženklą, kad Jis yra iš dangaus. Jėzus giliai atsiduso savo dvasioje ir atsakė: „Kodėl ši karta ieško ženklų?“ Savo mokiniams Jėzus asmeniškai dar pasakė: „Saugokitės fariziejų ir sadukiejų raugo“.

Jėzus turėjo omeny, kad fariziejai (klaidinga religija) apskritai niekada nebūna patenkinti tuo, ką darai: visada reikalauja daugiau ir geresnio įrodymo tavo teisumui, taip priversdami tave suktis niekada nesibaigiančiame cikle siekiant tapti pakankamai geru.

Dvylikta: Klaidinga religija niekada nebūna patenkinta, tu niekada jai nebūsi pakankamai geras ir nepatirsi sėkmės.

Jėzus palygino šitą ženklų troškimą su mielėmis tešloje: „Mažas kiekis mielių išpučia visą maišymą“, – ir įspėjo juos saugotis, kad į jų širdis neįslinktų pagunda trošksti parodomųjų ženklų.

Trylikta: Klaidinga religija bėgioja paskui ženklus ir stebuklus, ieškodama įspūdingo reginio, kaip įrodymo, kad tai kas vyksta yra iš dangaus.

Jeigu Jėzus būtų paklusęs jiems ir siuntęs iš dangaus ženklą, būtų reiškę, kad fariziejai turi valdžią Jam.

Keturiolikta: Klaidingai religijai reikia, kad virš jūsų būtų hierarchija, kuri jumis manipuluotų ir jus kontroliuotų - klaidinga religija siekia išaukštinti save prieš jus, kad galėtų kontroliuoti jūsų emocijas, jūsų lojalumą, jūsų laiką ir pinigų.

Visi šitie požymiai yra tik dalis klaidingos religijos, sukuriančios miriadus įstatymų bei „kosmetikos“ žmonių protams, bandydama pasakyti, ko Dievas iš jūsų nori, požymių. Esu tikras, kad jūs, brangūs skaitytojai, esate matę arba net patyrę, ką reiškia būti labai religingu, panašiai kaip ir aš savo gyvenime. Jei skaitysite toliau Pauliaus žinią atėniečiams, pasakytą nuo Marso kalvos, pamatysite, kad jis aiškino jiems, jog Dievas negyvena rankų darbo pastatuose ir nori, kad žmonės būtų laisvi nuo prievartos dėl Jo, bet siektų Jo dėl savęs. „Juk mes Jame gyvename, judame ir esame...“ (Apd 17:28).

Dievas reikalauja tik vieno – vaikščioti būtent šituo taku: „Juk įsakymai <...> yra sutraukti į ši posakį: „Mylėk savo artimą kaip save patį“. Meilė nedaro nieko bloga artimui, todėl meilė – įstatymo išpildymas“ (Rom 13:9-10).

Kaip tai atgaivina: nieko daugiau – tik gyventi meilėje, kuri plaukia iš Dievo Tėvo širdies danguje į tavo artimą. Jis nori draugystės, pokalbio maldoje taip, kaip tu kalbiesi su visais kitais ir myli visus.

Praėjusią savaitę savo mintis pabaigiau seno himno žodžiais, taigi šią savaitę leiskite man prisiminti dainos žodžius, tik ne himno, o iš išprotėjusių Charizmatinio Atsinaujinimo dienų 1970-aisias, kuriomis aš užaugau (jeigu tu buvai tuomet Viešpatyje, tai žinai tą dainą taip pat):

„Mylimieji, mylėkime vieni kitus, nes meilė yra iš Dievo. Kiekvienas kuris myli, yra gimęs iš Dievo ir pažįsta Dievą. Kas nemyli (klap klap) tas nepažįsta Dievo, nes Dievas yra meilė. Mylimieji, mylėkime vienas kitą. Pirmas Jono keturi, septyni ir aštuoni“.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis”.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Ar tu taip pat esi labai religingas? 2 dalis

John Fenn, 2010 m. rugpjūčio mėn. 28 d., www.supernaturalhousechurch.org

Apkerėti krikščioniai!

Laiškas Galatams buvo parašytas todėl, kad žydų kilmės krikščionys, vis dar buvę Senojo Testamento Įstatymo nelaisvėje, ėmė sakyti įtikėjusiems pagonims, jog jie privalo grįžti prie žydiško tikėjimo šaknų, apsipjaustyti ir laikytis Mozės Įstatymo.

Paulius tuo labai susirūpino, nes šie žmonės jo nepriėmė, ir gausiai susirinkę bažnyčios vyresnieji svarstė klausimą: ar Paulius yra teisus neversdamas laikytis žydų įstatymo ir ar pagonių tikintieji tikrai turi būti apipjaustomi bei paklusti Mozės Įstatymui? (Apd 15:1-2).

Kai buvo nutarta (Apd 15:19-31), jog Paulius teisus, jis tikėjosi, kad žydai liausis versti tikinčiuosius (žydus ir pagonis) laikytis Įstatymo. Tačiau Galatijoje, šiuo metu tai yra šiaurės centrinė Turkija, žydų tikintieji pasidavė legalizmui ir pavergė pagonis Įstatymui.

Laiške Galatams Paulius klausia: „O kvaili galatai! Kas jus <...> apkerėjo <...> Ar Tas, kuris tarnauja jums Dvasia ir pas jus daro stebuklus, tai daro per Įstatymo darbus, ar dėl tikėjimo klausymo?“ (Gal 3:1-5, vertimas iš anglų k.)

Trys žodžiai

Graikų kalbos žodis „kvailas“ reiškia „negalvojančias“, tačiau verčiant į kitą kalbą žodžius „neprotingi galatai“ tai per silpnai skamba. Šis išsireiškimas apibūdina moralines ir protines savybes. Paulius tikėjosi, kad Galatų krikščionys pasmerks grįžimą prie žydiškų tikėjimo šaknų nelaisvės. Taigi jis tikėjosi daugiau iš jų ir buvo nusivylęs.

Žodis „apkerėjo“ čia yra „baskaino“, kuris reiškia: „šmeižti, kalbėti apie ką nors pikta tam, kad galėtum jį valdyti, manipuliuoti“. Manipuliacija yra burtininkavimo šaknis. Danguje šėtonas pasitelkė manipuliaciją ir šmeižtą tam, kad priverstų 1/3 angelų sukilti prieš Dievą. Taip veikia tikroji manipuliacija, kurios tikslas pavergti. Štai toks yra burtininkavimas.

Paulius rašo, jog šitie mokytojai pavergė juos legalizmui, kalbėdami netiesą apie mūsų Viešpaties Jėzaus auką ir malonę. Jis sako: „Jumis sąmoningai manipuliuoja, ir jūs elgiatės tarsi užkerėti, negalvojate apie tai, ką jums kalba, pakliuvote į burtų įtaką ir iškrypote iš kelio“ (išplėstinis vertimas iš anglų k.)

Žodis „tarnauja“ čia yra „epichoregon“, kuris dažnai verčiamas kaip „tiekia“, tačiau jis buvo vartojamas perteikti kai ką turtingesnio ir dosnesnio nei paprastą „tiekimą“. Šį žodį randame išsireiškime: „Tas, kuris tiekia Dvasią...“

Šis žodis yra sudarytas iš „epi“, kuris reiškia „apstybė“, „choregeo“, kuris reiškia „chorus“ arba choras ir „hegeomai“, reiškiantis „vesti, vadovauti“. Taigi jo tiesioginė prasmė būtų tokia: „dosniai aprūpina chorą, kuriam Jis vadovauja“. Istoriskai tai reiškia asmenį, kuriam nieko nekainuoja paruošti pobūvi svečiams su gausiomis vaišėmis, pasamdyti ir vadovauti chorui, ir tai Paulius panaudoja apibūdinti turtams, kuriuos mes turime savo gyvenime per Šventąją Dvasią. Galima būtų taip pasakyti: „Jis (Tėvas ir Sūnus), kuris tiekia ir vadovauja dosniam Šventosios Dvasios chorui jūsų naudai <...> ar Jis tai daro per įstatymo darbus, ar dėl tikėjimo klausymo?“ (Gal 3:5).

Taigi, viena vertus, Paulius rašo apie pikta manipuliaciją ir, kad jie nemąsto apie tai, kas jiems sakoma, o kita vertus, apie gausių išlaidų padengimą ir asmeninį dosnų Dievo Dvasios choro veikimą mūsų gyvenime. Atrodytų, jog tai neginčytina, tačiau daugelis savo noru palieka malonę ir pasirenka tikėjimą, kuris reikalauja vykdyti įsakymus, tarsi jų pastangos galėtų pridėti ką nors prie to, ką Jėzus atliko ant kryžiaus, ir pagerinti Šventosios Dvasios dovanos veikimą mūsų gyvenime.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Greitai persikelkime pirmyn

Paklauskime savęs: Ar aš bandau pridėti ką nors prie to, ką Jėzus atliko ant kryžiaus, arba pagerinti Šventosios Dvasios darbą savo gyvenime? Ar mano veiksmai kalba, jog Jėzaus kryžiaus ir Šventosios Dvasios nepakanka, kad Dievui reikia pagalbos atlikti Savo darbą mano gyvenime?

Ar man reikia stengtis atverti dangų, jeigu Jėzus tai jau padarė ant kryžiaus? Ar aš pasninkauju, meldžiuosi, rėkiu ir lankau konferencijas tam, kad paveikčiau įvykių eigą, ar Jėzus tuo jau pasirūpino ant kryžiaus? Ar visa tokia mano veikla nėra tik kūno pastangos plius pasitenkinimas, kad „šiandien atlikau kažką dangaus naudai?“

Ką aš galiu padaryti, kad pagerinčiau tobulą Jėzaus auką ant kryžiaus? Jeigu aš kartu su 50.000 kitų tikinčiųjų stadione skelbsiu prabudimą, pusę valandos šauksiu ir klyksiu iš visų plaučių, ar tai padės „nuleisti dangų į žemę“, ir Tėvas pradės labiau trokšti atsiųsti prabudimą į žemę nei tuomet, kai Jis pasiuntė Jėzų ant kryžiaus?

Ar gali Dievas LABIAU ateiti pas mus, negu tai, kad Jis jau apsigyveno mūsų širdyse? Ar aš manau, kad galiu pagerinti kuo nors Šventosios Dvasios darbą mūsų planetoje. Ar aš manau, kad jeigu surinksiu visos šalies užtarėjus ir melsiuosi už prabudimą, tai pasieksiu tokį lygį, kad Tėvas pasakys: „Jie atliko viską, ką gali, todėl siųsiu jiems prabudimą?“

Jei aš išeisiu į susirinkimo priekį ir kartu su kitais klyksiu, kad Dievas išgirstų mane, ar Jis, o gal aš ignoruoju tai, kad Jis pats Savo Šventąja Dvasia gyvena manyje ir mano pastangos – tai tik bandymas ateiti pas Jį savo būdu, o ne per Jo malonę?

Ką aš galiu padaryti, kad patobulinčiau kryžiaus auką? Ar aš galiu padaryti Dievą daugiau suinteresuotą veikti mano gyvenime, negu tada, kai Jis uždėjo mano nuodėmes Jėzui ant kryžiaus? Kai „Jis pažino mane prieš tai, kai aš buvau motinos iščiose, arba kai Kristus tapo „Avinėliu, paskerstu prieš pasaulio pradžia?“, ar Jis tada žvelgė pro amžių šydą į ateitį ir tikėjosi, kad jei aš pasninkausiu tris dienas, klyksiu šimto decibelų garsumu arba darysiu tą, ar ką nors kita, tai pridės ką nors prie kryžiaus aukos ir Šventosios Dvasios atėjimo į žmogaus širdį?

Skamba labai nevykusiai pažvelgus iš šitos perspektyvos? Kas aš esu, kad galiu kažką pridėti prie Jėzaus kryžiaus? Bet būtent tai bando padaryti legalizmas – jis sako, kad mes savo pastangomis darydami ... (patys užpildykite tarpą) galime tapti šventesniais, maldingesniais, kupinesniais džiaugsmo, tobulesniais, galime motyvuoti Dievą duoti daugiau, negu Jis jau davė, kai Jėzus mirė ant kryžiaus už mane. Mūsų dienomis taip pat yra tokių pačių, kaip galatai, kurie taip giliai grįžo į žydiško tikėjimo šaknis, kad palindo po įstatymo vergove, iš kurios kadaise išėjo, užuot mokėsi iš žydiškų šaknų ir laikėsi tradicijų malonės požiūriu.

Auklėtojas?

Jeigu dabar esame malonėje, tai kam buvo reikalingas įstatymas? Galatams natūraliai kilo toks klausimas, į kurį Paulius atsako trečiajame skyriuje aiškindamas, kad įstatymas buvo auklėtojas, vedęs mus pas Kristų. Tačiau čia ir vėl anglų kalba neišreiškia pilnai Pauliaus minties.

Paulius vartoja žodį „paidagogos“, kuris verčiamas kaip „auklėtojas, pedagogas“. Pedagogas buvo vergas prižiūrėtojas, tiesiogine prasme – „vaikų vadovas“ – įstatymas buvo „vaikų vadovas“, vedantis pas Kristų. Tai buvo ne tik vadovas, kuris prižiūrėjo vaiką, kol jis mokėsi mokykloje, bet taip pat auklė, guvernantė (moteriškas atitikmuo). Asmuo, kuris buvo atsakingas už vaikų moralę ir fizinę būklę. Tam buvo skirtas įstatymas – jis prižiūrėjo žmogų 24 valandas per parą ir 7 dienas per savaitę vienu tikslu – kad atvestų mus pas Kristų.

Paulius sekančioje eilutėje tęsia: „Bet, tikėjimui atėjus, jau nesate auklėtojo globoje. Juk jūs visi esate Dievo sūnūs per tikėjimą Jėzumi Kristumi“ (Gal 3:25-26).

Dabar esame Dievo vaikai, jau esame ne vergo-prižiūrėtojo globoje, bet turime patį Dievą, kuris gyvena mūsų viduje. Nenuostabu, kad mums jau nebereikia to išorinio vergo-prižiūrėtojo.

Šią savaitę noriu pabaigti ne dar vienos giesmės žodžiais, bet mintimis apie poemą. Laiške Efeziečiams (Ef 2:10), apibendrindamas nuostabias eilutes apie tai, kaip „Tėvas pasodino (mus) danguje Jėzujė Kristujė, kad ateinančiais amžiais savo gerumu parodytų mums beribius savo malonės turtus <...>“ (6-7eil.) ir teigdamas, kad esame išgelbėti malone (8 eil.), Paulius sako:

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

„Mes esame Jo kūrinys, sukurti Kristuje Jėzuje geriems darbams (mūsų gyvenimas Jame), kuriuos Dievas iš anksto paskyrė mums atlikti“.

Pamąstykime apie poemą. Tai jūs brangūs skaitytojai: jūs esate ta poema. Graikų kalbos žodis, verčiamas čia kaip „kūriny“, yra „poema“ arba poema.

Jūs buvote sukurti kaip poema Kristuje, gyventi kartu su Juo, lygiai taip pat, kaip rūpestingai sukurta poema jos autoriaus. Prieš tai, kaip jūs buvote motinos iščiose, Jis kūrė poemą – apie tai, kaip jūs vaikščiosite kartu su Juo šio gyvenimo keliais.

Jis daug mąstė apie tai, ką jūs sutiksite savo gyvenime, kaip jūs turėsite visada pasitikėti Kristumi. Jis sukūrė jus taip, kad galėtumėte triumfuoti gyvenime ir aprūpino viskuo, ko reikia, būtent jūsų situacijose. „Mes esame Jo poemos, sukurtos (kaip poemos) Kristuje Jėzuje daryti gerus darbus, kuriuos Jis iš anksto numatė mums atlikti“ (išplėstinis vertimas iš anglų k.)

Dievas nėra toks, kad verstų mus savo malonumui daryti keistus dalykus – eiti per ugnį ir vandenį, kad galbūt, vieną dieną, kai mes jau padarysime viską, kas priklauso, Jis bus sujaudintas mūsų pastangų ir atsakys mums iš dangaus. NE! Teisingas paveikslas yra toks: Dievas taip myli, kad rūpestingai sukūrė mus kaip dangišką poemą, asmeniškai vadovauja ir apmokėjo dosniai mus aprūpinantį Sventosios Dvasios chorą. Tai Jis padarė už mus ir dėl mūsų, kad mes galėtume vaikščioti koja kojon su Juo visą amžinybę.

Sekančią savaitę pabaigsiu šią temą. Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Ar tu taip pat esi labai religingas? 3 dalis

John Fenn, 2010 m. rugsėjo mėn. 4 d., www.supernaturalhousechurch.org

Poemos

Praėjusią savaitę aš dalijausi savo pamąstymais apie laiško Efeziečiams 2 skyriaus 10 eilutę, kurioje parašyta, jog mes esame Tėvo poemos, sukurtos Jėzuje Kristuje geriems darbams, kuriuos Tėvas numatė mums atlikti. Tėvas rūpestingai ir išmintingai sukūrė mus – poemas tiems, kuriuos mes sutiksime savo gyvenimuose, ir Savo, kaip Kūrėjo, džiaugsmui.

Tai, kad esame sukurti būti Jo poemomis, nukreipia mūsų dėmesį nuo išorinių taisyklių bei nuostatų į mūsų dvasią ir sielą, į mūsų tikrąjį vidinį ir išorinį „aš“. Iš tiesų Paulius laiške Galatams aiškino: „Jeigu amžinas gyvenimas būtų galėjęs ateiti per įsakymus ir taisykles, tai būtų įvykę per Senojo Testamento Įstatymą“ (Gal 3:21).

„Nes yra gera, kai širdis yra sustiprinama malone, o ne valgiais“ (Senojo Testamento aukomis paaugotomis ant altoriaus) (Žyd 13:9-11). Žodis „sustiprinta“ reiškia „sutvirtinta, padaryta tvirta“ malone.

Širdis sustiprinama NE taisyklėmis ir nuostatomis, bet malone.

Šventyklos mąstymas

Iki Sekminių dienos Izraelio Dievas gyveno Jeruzalės šventykloje. Kiekvienas provincijoje gyvenantis žydas, privalėjo atvykti į Jeruzalę bent kartą metuose vienos šventės metu, kad ten susitiktų su Dievu. Dievas gyveno ne Romoje ir ne kokio nors tolimo miesto sinagogoje. Jis gyveno tik Jeruzalės šventykloje.

Tačiau Sekminių dieną Dievas paliko šventyklą Jeruzalėje ir apsigyveno žmonėse, padarydamas juos gyvomis, judančiomis ir kvėpuojančiomis šventyklomis. „Dievas negyvena žmonių rankomis statytose šventyklose“, „Ar nežinote, kad jūsų kūnas yra šventykla jumyse gyvenančios Sventosios Dvasios?“ „Jūs kaip gyvieji akmenys statydinkitės į dvasinius namus (kuriuose gyvena Dievas)...“ (Apd 17:24; 1 Kor 6:19; 1 Pt 2:5).

Nors mes esame gyvos šventyklos ir pirmųjų amžių krikščionys gyveno pagal šią apreiškimą, pastaruosius 1700 metų krikščionybėje vyravo plytų ir mirtingos šventyklos mąstymas, teigiantis, kad

„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ (2 Kor 1:24). 5
www.namu-baznycia.lt, namu.baznycia@gmail.com

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Dievas gyvena pastate. Visi esame girdėję tokį šabloninį posakį: „Gera būti Dievo namuose“, kuris neigia faktą, kad AŠ ESU DIEVO NAMAI, nes Kristus, šlovės viltis, gyvena manyje.

Todėl, kad Kristus gyvena mumyse, Jis ves ir ragins mus augti iš vidaus (jei mes leisime sau augti šioje tiesoje). Tačiau šventykla, tiek Senojo Testamento laikotarpiu, tiek Jėzaus dienomis sukurta/ nustatyta kontroliuoti per išorinius veiksmus nukreiptas taisykles ir nuostatas.

Atsiskaitomybė šventykloje matuojama lankymu, davimu ir savanoriška veikla. Atsiskaitomybė Naujojo Testamento metu yra viduje gyvenanti Tiesos Dvasia, ir iš čia kyla atsiskaitomybė mylėti vienas kitą ir paklusti vienas kitam.

Šventas ar pasaulietiškas?

Šventyklos mąstymas sako: Aš užsidirbu pragyvenimui skelbdamas Evangeliją, todėl esu šventas, o tu užsidirbi pragyvenimui kitu būdu, todėl esi pasaulietiškas. (Aš galiu tai įrodyti, nes ant savo vizitinės kortelės užsirašiau: „Pranašas, Vyskupas, Apaštalas“).

Tai nėra Naujasis Testamentas. Kristus gyvena mumyse, aš esu Dievo šventovė, todėl aš esu šventas. Dar daugiau – visa, ką aš turiu yra šventa. Mano automobilis yra šventas todėl, kad kai aš jį vairuoju, Kristus taip pat vairuoja kartu su manimi. Mano namai yra šventi, todėl pievutė prie mano namų taip pat yra šventa (žoliapjovė irgi). Kur Jis yra, ten – šventa. Kodėl pastorius turėtų manyti, kad tik bažnyčios raštinės kompiuteris yra šventas, paskirtas Dievui, jeigu ir mano kompiuteriu naudojasi Dievo šventykla (t.y. - aš). Mano kambarėlis arba raštinė darbe yra šventa, nes Dievo šventykla – aš, dirbu čia. Tai nėra pasaulietiška, tai šventa. Aš nešu savyje Kristų visur, kur einu, todėl ten, kur aš stoviu yra šventa žemė. Jei pastorius užsidirba pragyvenimui tarnaudamas Dievo žmonėms, o mano darbas – dažyti kelio ženklus, mes abu esame lygūs – abiejų darbai yra šventi, nes mes abu esame Dievo šventyklos.

Gyvenimas plaukia iš mūsų vidaus į išorę, į mūsų ir mūsų artimųjų gyvenimus. Mes abu turime nuoširdžiai paklusti Dievui ir tarnauti vienas kitam meilėje. Kristus plaukia iš manęs mano įtakos sferoje. Jis plaukia ir per tave tavo įtakos sferoje. Todėl mes esame vienodai šventi. Mes tik atliekame skirtingas funkcijas Kristaus Kūne.

Siurprizas!

Daugelis žmonių tai skaitydami suvoks, kad jie visada nuoširdžiai sekė Viešpačiu, bet turėjo šventyklos mentalitetą, kuris užtvenkia ir gesina dvasinio žmogaus tėkmę, ir buvo jo bei jungtinės bažnyčios struktūros svorio spaudžiamieji. Tai sukuria tokias situacijas, kai krikščionys tiki, kad girdi Dievą savo dvasioje ir netgi yra vedami Šventosios Dvasios, bet tie, kurie yra virš jų „šventame“ darbe sako, kad jie yra sukilę, turi problemų, turi „Jezabelės dvasią“, ar kitaip nukrypę „nuo kurso“. (Žinoma, kai kurie iš tiesų yra sukilę, turi problemų ir t.t., tačiau dauguma yra geri žmonės, kurie tiesiog bando gyventi pagal tą šventyklos mentalitetą ir nesupranta, kodėl Dievas juose nuolatos stabdomas ir gesinamas).

Būtent taip nutinka, kai Dvasios gyvenimas kaktomuša susiduria su šventyklos mentaliteto legalizmu. Ar reikia pavyzdžių? Pasiziūrėkime į Evangelijose aprašytą Jėzaus gyvenimą. Jis užduodavo paprastus klausimus, pavyzdžiui: „Ar sabato dieną leistina daryti gera, ar bloga?“, ir jie negalėdavo atsakyti. Jis darydavo gera – pavyzdžiui, išgydydavo žmogų, o šventyklos mentalitetą turintys legalistai pykdavo ir norėdavo Jį nužudyti! (Mk 3:1-6)

Jeigu žmonės bažnyčioje tau visada buvo svarbiau nei politiniai žaidimai, ir tu visada stengeisi jų išvengti, tu greičiausiai norėjai išmesti bažnyčios sekmadieninių tarnavimų programą pro langą, kad Dievas galėtų laisvai veikti, ir leisti Dievui būti Dievu, tuomet tu jauteisi kaip kvadratinis kamštukas, kurį nori įkišti į apvalią skylutę, ir todėl niekada nepritapai prie tradicinės bažnyčios.

Taip vyksta todėl, kad tu jau seki Dievą iš visos širdies, bet religiniai lyderiai sustatė šventyklos mentaliteto suklopimo akmenis tavo kelyje, kurie trukdo tau paklusti širdies vedimui jų sukurtoje struktūroje. Tu matai, kaip veikia Dievas už šios struktūros ribų tavo gyvenime, bet bažnyčia yra ta vieta, kur tu patiri didžiausią pasipriešinimą! Kas gali būti bendra tarp gyvenimo ir legalizmo? Jų neįmanoma sujungti.

Statyk ir kvėpuok, arba surask gyvenimo dvelkimą ir sek juo?

Jeigu mes esame vedami vidinių paskatų, o ne išorinių taisyklių ir nuostatų, tai turėtume pagal jas disciplinuoti save ir atsiskirti maldai, studijoms, pasninkui, nunešti maisto sergančiam draugui ar aplankyti ką nors kalėjime.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Atsakymas yra toks: **Šventyklos mentalitetas sukuria struktūrą ir po to bando įkvėpti į ją gyvybę. Naujojo Testamento mąstymas yra toks: suranda, kur teka Gyvenimas, tada kuria struktūrą, kad palengvintų tą Gyvenimo tekėjimą.** Kai Gyvybės tėkmė keičia kryptį, nesunku pakeisti tą nesudėtingą struktūrą ir vėl sekti Gyvenimu.

Štai struktūros (šventyklos) statymo ir bandymo įkvėpti į ją gyvybę pavyzdžiai: „Mes pradėdame naują labdaros tarnavimą (drabužių labdarą) ir mums reikia savanorių, kurie dirbtų šiame tarnavime šeštadienio rytais, kad padėtų tiems, kuriems reikia drabužių. Struktūra – drabužių tarnavimas, bet tai gali būti ir tarnavimas autobusu, darbas su kaimynais, namų ląstelės (Alfa kursas, G12 ir t.t.), arba sekmadieninė mokykla, maisto dalijimas, ar dar kas nors, ką sukuria šventyklos mentalitetas ir po to bando įkvėpti gyvybę bei pajungti visą kongregaciją to vykdymui.

Pavyzdžiai, kai veda Gyvenimo tėkmę ir kai sukuriami tik tiek struktūros, kad palengvintų Gyvenimo tekėjimą (būtent taip viskas vyksta subalansuotoje namų bažnyčioje): kas nors jaučia vidinį paragimą arba iškyla vidinis poreikis, pavyzdžiui, nunešti maisto po operacijos sveikstančiam draugui. Struktūra gali būti telefono pokalbiai arba elektroniniai laiškai ir tvarkaraštis, kas ir kada nuneš. Kai nebelieka poreikio, Gyvenimas pajuda į kitą sritį, ir tam laikotarpiui sukurtos struktūros nebelieka.

Pavyzdžiui, vienas vyras jaučia vidinį vedimą susitikti su kitais vyrais bažnyčioje, arba kuri nors moteris nori pradėti tarnavimą moterims kokiu nors tikslu, taigi paskiria tam vieną popietę per savaitę – šiuo atveju struktūra ir klausimas tik toks: kur susirinksim ir kas turi kokį apreiškimą savo širdyje arba Rašto eilutę pasidalinti su kitais? Kai pajuda Gyvenimas, pasikeičia ir ši paprasta struktūra.

Plati, bet sekli upė

Tradicinėse bažnyčiose dažniausiai asmuo arba pora iš tiesų jaučia savo viduje Gyvenimo vedimą pradėti tarnavimą. Tai pagal šventyklos mentalitetą vadinama programa. Tuomet kongregacija supažindinama su ta idėja ir dažnai Šventoji Dvasia paragina kitus žmones taip pat dalyvauti jos įgyvendinime. Pradžią gera.

Bet vėliau tai, kas prasidėjo kaip tyras gyvenimo tekėjimas, apsunkinama visokiomis taisyklėmis bei nuostatomis: „jeigu mes ketiname tai daryti, tame dalyvauti gali tik tie, kurie aukoja bendruomenei dešimtines, ir mes stebėsime jų paaukojimų įrašus“; arba: „jei jūs tarnaujate mūsų bažnyčioje, mes draudžiame jums lankyti kitų bažnyčių tarnavimus“; arba: „jeigu norite dalyvauti šitoje programoje, mes norime, kad jūs įsijungtumėte ir į „X“ programą“, taigi gyvenimas, kuris liejosi į vieną programą, staiga išsklaidomas, nes jus verčia dalyvauti ir kitoje programoje, ir to pasekmė yra visiškas išsekimas.

Tai, kas prasidėjo kaip tyras Gyvenimas, tampa neapsakomai sunkia užduotimi dėl struktūros, kurią sukūrė žmonės, ir tame nebelieka Gyvenimo. Tačiau pastorius programos sustabdymą laiko pralaimėjimu, todėl kviečia talkininkus reanimuoti projektą ir stengiasi dirbtinai įkvėpti jam gyvybę, nors tikrasis gyvenimas jau visiškai pasitraukęs, nes buvo smarkiai užtvenktas ir negalėjo daugiau lieti. Sujunkite kelias tokias programas, kuriose dirbtinai stengiamasi palaikyti gyvybę, ir jūs pamatysite tokią bažnyčią: plati kaip upė, bet vandens tik iki kulkšnelių. Ji tokia sekli, kad turi mažai įtakos aplinkai. Jai vadovauja išsekę žmonės, tačiau ji ir pastorius atrodo didingai.

Mes atsikeliamo anksti ryte melstis, nes savo viduje norime praleisti laiką su Viešpačiu. Tai darome ne todėl, kad kas nors skatina mus vykdyti tokią programą tam, kad „tikrai patirtume Viešpaties prisilietimą“. Mes skaitome Bibliją, nes giliai savo viduje jaučiame, jog Gyvenimas trokšta pasinerti į studijas, garbinimą ir Jo Artumą, o ne todėl, kad žinome, jog yra gerai perskaityti du Biblijos skyrius per dieną, nors jau po penkių sekundžių neprisimename, ką perskaitėme, nes mūsų akys skaitė tekstą puslapis po puslapio, bet mūsų protas klaidžiojo.

Nepadaryk savęs miniatiūrine šventyklos mentaliteto bažnyčios kopija, kuri natūraliai gimdo į save panašias, kaip rūšis gimdo tą pačią rūšį, verčia sukurti savo struktūrą, o po to bando įkvėpti jai gyvybę. Jei tu taip elgsiesi, tavo gyvenimas bus kaip ta plati, bet sekli upė, ir baigsis visišku išsekimu bei vidiniu suvokimu, kad tavo gyvenimas tik betikslis dviračio pedalų mynimas.

Jei struktūra sako: „tau reikia keltis 5:15 ryto, nes „anksti ryte aš ieškosiu Tavęs“, tačiau tau labiau tinka „**Naktį** prisimenu giesmę ir mąstau savo širdyje, mano dvasia vis tyrinėja“ (Ps 77:6), tuomet sek Gyvenimu savyje ir atsakyk tos struktūros – sek Gyvenimą!

Jei struktūra sako: „Tau reikia vykdyti šią programą“, bet joje nėra gyvybės, netapk mechanizmo, kuris dirbtinai palaiko jos „gyvybę“ dalimi, sek Gyvenimą savo kelyje.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Jeigu struktūra sako: „Mums reikia tavo paaukojimų pastato statybos programai“, bet šalia sėdinčiam žmogui trūksta pinigų maistui, sek tuo, ką tave skatina daryti Gyvenimas, ir duok jam savo pinigus užuot finansavęs pastato statybą.

Sek Gyvenimu

Jūs suvokiate, kad aš demaskuoju tuos, kurie turi šventyklos mentalitetą (mąstymą), tačiau tai teisinga, nes taip darė Jėzus ir apaštalai. Dievas negyvena rankų darbo šventykloje. Tai faktas.

Šventyklos mentalitetas siekia kontroliuoti. Naujojo Testamento mąstymas siekia įgalinti kitas gyvasias šventyklas būti viskuo, kuo jos gali būti Kristuje per dinamiškus santykius su Juo.

Šventyklos mentalitetas sako: jei tu padėsi pastoriumi įvykdyti jo regėjimą, vieną dieną Dievas padės tau įvykdyti tavąjį. Naujojo Testamento mąstymas sako: Kristus gyvena manyje ir vykdo Jo valią, tai kaip gi aš galiu padėti tau įgyvendinti Jo valią tavo gyvenime?

Šventyklos mentalitetas kontroliuoja išrasdamas naujas programas, naujas formules, naujus būdus kaip pataikauti kūniškumui.

Naujojo Testamento mąstymas toks: esi kontroliuojamas Kristaus iš vidaus, kai seki Juo, ir eini gyvenimo keliu kartu su kitais, su kuriais esi sujungtas dvasiniais ryšiais.

Šventyklos mentalitetas padaro tikėjimą sudėtingu (lygiai taip pat, kaip ir Jėzaus laikais).

Naujojo Testamento mąstymas paprastas: Mylėk Viešpatį visa širdimi ir visomis jėgomis, o savo artimą kaip save patį.

Šventyklos mentalitetas apsunkena ir išsvargina žmones.

Naujojo Testamento mąstymas sako: „Mokykis iš Manęs, nes Aš romus ir nuolankios širdies. Imk Mano jungą, ir mokykis iš Manęs, nes Mano jungas švelnus ir našta lengva“.

Pradėjęs mąstyti kaip Naujojo Testamento šventykla, nes tu toks ir esi, šventyklos mentalitetas išlįs kaip yla iš maišo. Tu nustebsi pamatęs, kiek daug Rašto eilučių yra cituojamos neatsižvelgiant į kontekstą, iškreipta prasme, kad tiktų šventyklos mentalitetui, ir nemąstant praryjamos kongregacijos narių tarsi tai būtų neginčijamas faktas.

Kai studijuosi Raštą širdimi, tavo vidinis žmogus džiūgaus, nes atsivers tiesos, kurios daug metų laukė, kad būtų teisingai suprastos, bet tie, kurie turi šventyklos mentalitetą tavęs nesupras, galbūt netgi laikys pavojingu arba „išbalansuotu“, nors realybė yra tokia, kad kaip tik dabar tu pirmą kartą tampi Biblijos požiūriu „subalansuotu“ (arba sugrįžti prie savo ir visų mūsų šaknų).

Kitą savaitę: „Ar tu esi pasiruošęs?“ (Gyventi kaip Naujojo Testamento šventykla).

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com